

ПАПЕРОВИК

Газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН»

Будівельники потрібні завжди

День будівельника в Україні відзначають давно — з 1956 року. За багато десятиліть це свято стало дійсно народним: адже, окрім будинків і ремонт — професія і справа життя, зодчими (або так чи інакше причетними до справи будівництва) вважають себе, напевно, всі українські чоловіки. І ті, що власними силами вели дім, і ті, кому стало снаги зліпити собачу буду, і ті, котрі забили з десятків цвяхів для домашніх полиць: «аби лиш жінка відчепилася». Про те, чим займаються наші, фабричні, будівельники та трохи про себе читає старший майстер з ремонту ремонтно-будівельної дільниці Фелікс Білоцький.

Фелікс Антонович працює в РБД з 1986 року — відколи влаштувався на фабрику. За фахом він — інженер з технологічної обробки деревини, свого часу закінчив Житомирський технікум механічної обробки деревини та Ленінградську лісотехнічну академію. Працював началь-

ником цеху на підприємстві з виготовлення меблів у Клавдієвому та начальником виробництва на сільгоспідприємстві в Коростишеві. Час від часу по роботі навідувався до столиці.

— Під час одного із таких відряджень познайомився з

майбутньою дружиною — Тетяною Іванівною Лосенко, яка зараз працює менеджером з екології, — говорить Фелікс Білоцький.

Завдяки цьому знайомству жінка проміняла столичне життя і роботу в міністерстві на рідний Малин, фабрику і Фелікса Антоновича. І не прогадала — адже чоловік не лише на роботі, а й вдома майстер: власноруч виготовляє меблі та незви-

ловік: столяри, маляри, бетонники, рамники, заточувальники. Очолує дільницю Тарасенко Володимир Іванович, — говорить Фелікс Антонович. — Наше основне завдання — виробництво піддонів, пробок для рулонів та розкріплення продукції у контейнерах — щоб папір та картон «не бігали» по вагону. Крім цього, виконуємо ремонтні роботи на фабриці. Зараз, приміром, робимо косметичний ремонт у готелі. Недавно заклали фундамент для нової системи сканування дефектів у цеху №5. Повсякчас наводимо лад на території: білимо бордюри, фарбуємо паркани, косимо траву. Якщо сказати простіше, наша парафія все, що пов'язане з бетоном, деревом та фарбою. Є в РБД свої шилорама та сушка. Тож дошки для ящиків і піддонів виготовляємо самі.

Вітаємо Фелікса Антоновича і всіх будівельників із професійним святом і бажаємо, аби витвори їхніх рук були надійними і довговічними!

На знімку: Фелікс Білоцький, Петро Майданович (заточник) та Андрій Дмитренко (столяр).

чайні картини. Свої витвори інкрустує шпоном із різних порід дерев: дуба, бука, липи та ін.

— У РБД трудиться 12 чо-

Вікторія ЛІСОВА.

У рамках нового проекту розпочався демонтаж технологічного обладнання ПРМ-12 та ПРМ-14. Перша з них призначалася для виготовлення тонких конденсаторних паперів й ідентична ПРМ-13, друга — використовувалася для виробництва електролітичного та двошарового конденсаторного паперу і подібна до ПРМ-15.

Цю продукцію купували виробники конденсаторів, але на початку 90-х вони

На перспективу

оновили технології: замість конденсаторного паперу почали використовувати плівкові діелектрики.

Тривалий час ПРМ-12 та ПРМ-14 не експлуатувалися, тому назріло логічне рішення про їхній демонтаж, яке спричинене багатьма факторами.

По-перше, обладнання тривалий час не використовувалося. За всіма паперобними канонами, після року простою необхідно робити капітальний ремонт

ПРМ. А після десятиліть — вкладати мільйони в реконструкцію. По-друге, не доцільно реконструювати машини, якщо продукція, під виготовлення якої вони спроектовані, нікому не потрібна.

По-третє, звільняється додатковій площі — а це, в свою чергу, відкриє нові перспективи і можливості для встановлення

сучасного обладнання. Адже час не стоїть на місці, а найстаріший цех потребує оновлення та заміни і морально, і фізично застарілого обладнання.

Надіслали листа Президентові

Законотворці та правознавці впевнені: солідарна система пенсійного забезпечення морально застаріла, адже вона не відповідає ні світовим стандартам, ні потребам самих пенсіонерів. Однак і юристи, і потенційні пенсіонери не на жарт переїмаються реформуванням української пенсійної сфери, оскільки ухвалений 7 липня закон «Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи» значно погіршує умови пенсійного забезпечення громадян та суперечить вимогам Конституції.

Саме тому за кілька днів після прийняття цього закону голова профкому Лариса Примаченко від імені членів профспілкового комітету ПАТ «БАЙДМАНН-МПФ» звернулася з відкритим листом до Президента України Віктора Януковича з проханням затвердити закон і захистити конституційне право українців на достатній рівень пенсій.

«Значна частина положень закону погіршує умови пенсійного забезпечення громадян та суперечить статтям 21, 22, 24 Конституції України», — йдеться в листі.

Наприклад, суперечить Основному Закону підвищення пенсійного віку для жінок до 60 років та призначення пенсій за спеціальними законодавчими актами для чоловіків з 62 років. За Конституцією, при прийнятті нових законів або при внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод. «Положення щодо збільшення на два роки пенсійного віку для чоловіків, які перебувають на державній службі, науковим працівникам та іншим є дискримінаційними порівняно із правом на пенсію чоловіків, які працюють в інших сферах народного господарства та які є службовцями інших державних та недержавних організацій».

Новий закон, з-поміж іншого, обрізає обсяг існуючих прав,

бо призводить до збільшення страхового стажу для встановлення мінімальної пенсії на 10 років, обмежує права пенсіонерів, які працюють, та ін.

Члени профкому вважають, що такі пенсійні новації не можна застосовувати для працівників, які тривалий час сплачували внески до Пенсійного фонду і розраховували на інші умови пенсійного забезпечення, оскільки стосовно них підвищення пенсійного віку (й особливо одномоментне збільшення мінімального страхового стажу) є несправедливим та «порушує їхні очікування щодо майбутнього життя у статусі пенсіонерів».

«Ми переконані, що реформи не повинні проводитися за рахунок трудящих та знижувати розміри пенсій» — лейтмотив всього листа.

Хочеться вірити, що на Банковій, врешті-решт, дослухаються до суспільних настроїв і непопулярний соціальний експеримент під назвою «Пенсійна реформа» не відбудеться. Принаймні так, як це передбачено законом «Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи».

Вікторія ЛІСОВА.

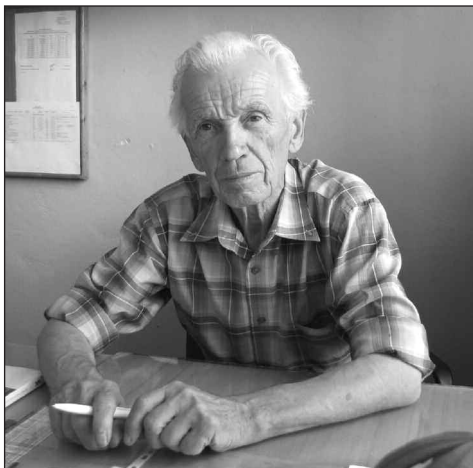
Нещодавно в офісному приміщенні відбулися деякі переміщення. І тепер не всі і не одразу знаходять потрібні їм служби. Тож, аби шукати було легше, скористайтесь наведеною нижче інформацією.

Група з продажу відтепер знаходиться у колишньому кабінеті відділу закупок — №109. Відділ адміністрування замовлень та планування ресурсів розмістився в кабінеті №215, де до цього дислокувалися менеджери АПД. Менеджер із зв'язків з громадськістю та пресою Лариса Волинська «перехала» до сусіднього кабінету №214 (директора Департаменту якості Валентини Прокопенко), а Валентина Василівна — у кабінет №220. Менеджер з ризиків Сергій Дмитренко та менеджер з адміністративної діяльності Марина Саченко перебралися на 1-й поверх, у кабінет №110 (начальника відділу закупок). А Тетяна Литвинчук, разом зі своїм відділом, працює в кабінеті №115, де до цього були менеджери з продажу.

Відбулися зміни і в бухгалтерії. Сектор обліку запасів та необоротних активів обмінявся приміщенням із сектором розрахунків з працівниками. Тепер перші знаходяться в кабінеті 209, а другі — у 212-му.

«Всі, хто працює і працював в електроцеху — мої друзі»

«Енергійний, підтягнутий, завжди в добром гуморі — хіба повіриш, що йому за сімдесят? Він і 20-річним фору дасть...»

Такими словами колеги по електроцеху характеризують Анатолія Зотовича Стальченка (на знімку) — стар-

шого інженера електролабораторії, який пропрацював на підприємстві 42 роки, і ось, 1 серпня, вийшов на заслужений відпочинок.

На фабрику Анатолій Зотович прийшов у далекому 1969 році. Не «зеленим» юнаком — зрілим чоловіком: мав родину та чималий стаж роботи на цукровому заводі в Іванополі.

Прийшовши до Малина, на запрошення шурина, Анатолій Зотович влаштувався електромонтером з ремонту в електроцех, пізніше був черговим електриком. У 70-х закінчив Ленінградський технічний інститут целюлозно-паперової промисловості і

став працювати на відповідальні посадах: інженером електролабораторії, пізніше — старшим інженером та начальником лабораторії.

За роки роботи Зотович, певно, доклав рук до всього, що є на фабриці: брав участь у будівництві підстанції Ірша, монтував обладнання у всіх виробничих цехах. Щороку вів уроки з підвищення кваліфікації для співробітників електроцеху, інших цехів та відділу технічного контролю. Лише він напам'ять знає всі зовнішні підземні комунікації підприємства.

— Ми радо приймаємо до свого колективу молодь. За роки моєї роботи електролабораторія стала добрим кар'єрним стартом для багатьох молодих людей. Тепер вони на коні, — говорить Анатолій Зотович, — не знаю, як майбутнє, а сьогодні вже — за мікроелектронікою.

Добрими словами згадав

Анатолій Зотович давнього друга і соратника інженера-електрика електролабораторії Анатолія Медведєва та колишніх своїх колег — головного енергетика Миколу Герасимчука, начальника електроцеху Лева Буділовського та Юрія Ларічева.

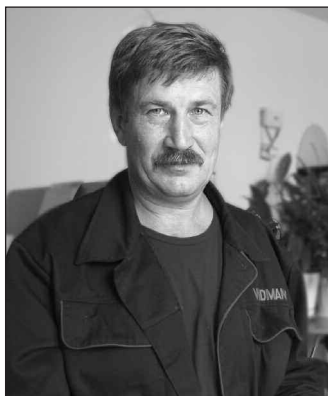
— Всі, хто працював і працює в електроцеху — мої друзі, — говорить Анатолій Зотович.

Дружина в Стальченка й родина: жінка, діти, внуки. Дружина вже давно на пенсії, донька мешкає і працює в Малині, а син, отримавши диплом того ж вишу, що й батько, лишився жити в Росії.

Ті, хто добре знайомий з Анатолієм Стальченком, знають і про його захоплення — нумізматику. Тож, повертаючись із далеких подорожей, привозять нові експонати в його колекцію. Зараз Анатолій Зотович може похвалитися грошовими знаками із більше ніж ста країн, а найстаріша його монета датована 1742 роком.

Оксана ГОРДІН.

У кого бджоли — у того й мед

Надворі серпень — гаряча пора для землеробів. А ще для бджіл і бджолярів. Ось вже стільники у вуликах наповнилися по самі вінця і настав час збирати «врожай». Прийшов Медовий Спас, а за ним, гляди, і День пасічника. Тож сьогоднішній гість «Паперовика» — людина, яка знає про мед усе, пасічник з 20-літнім стажем, налагоджувальник цеху КВПіА Віталій Олійник (на знімку).

— Віталію Івановичу, з чого почалося ваше захоплення бджолами?

— Колись я лежав у лікарні в Житомирі. Мій сусід по палаті виявився пасічником і дав почитати книгу про бджіл. Напевно, це був вдалий момент. Книжка зачепила. І я купив два вулики

— віддав тоді за них сто рублів, за радянськими мірками — майже всю зарплату. Починати було не просто, бо книжка це одне, гола теорія, а на практиці, коли нема підказки, то приходилося важкувато інколи. Відтоді я багато чому навчився, тепер сам роблю і вулики, і рамки. А ще завдяки меду та іншим продуктам бджільництва вилікувався від хронічного бронхіту.

— А скільки зараз маєте вуликів і де тримаєте бджіл?

— Зараз у нас вже 45 вуликів. Маємо ділянку у с. Городчин Радомишльського району. Там тихо, безвітряне місце. Раніше були вулики на Букачі, але через те, що там постійно дме вітер, бджоли блудили і часто губилися. Вони ж далеко літають від вулика — за 3 кілометри. І ніколи не сплять — увесь свій вік (влітку всього до 40 днів) працюють. Вдень носять нектар, а вночі вентилюють вулик і переносять нектар від стільника до стільника, аби він не забродив — бо в нектарі багато вологи (у меді має бути лише 20% вологи). Якщо він не вилізе, «лабораторія» (себто бджолине сімейство) не пропустить. Взимку ж бджоли живуть довше — до самої весни, тоді вони теж не сплять: постійно літають і

підтримують у вулику сталу температуру 19—20 градусів. А матка може жити до 5 років — вона у вулику королева. І взагалі, у бджіл свої закони...

— А які? Розкажіть.

— Матка, звісно, королева, але головну роль відіграє все-таки громада. Вона може королеву замінити, вбити, виростити нову. У матки є своя свита, яка її доглядає: приносить корм, охороняє. Кожна бджола виконує свою роль. Молоді бджілки прибирають сміття, доглядають за маткою, трохи старші — охороняють вулик, потім їх відправляють в «обліт» і зрештою найдосвідченіші трутнівці летять по «взятку». Залежно від того, чим годують личинок, з них може вирости матка (годують маточним молоком), робочі бджоли або ж трутні. Треба, щоб наші депутати час від часу заглядали до вулика — тоді, може, і серед людей було би більше порядку. Кожна порода має свої особливості, свій характер. Російські, скажімо, найбільш агресивні й кусючі, карпатські — спокійні, українські степові — трохи вередливіші, грузинські за норовом схожі до них, зате мають з-поміж усіх порід найдовший хоботок — 7,2 мм.

— А бджоли вас кусають чи визнають за хазяїна?

— Як я вже казав, бджоли влітку живуть недовго, швидко зношуються. Тож і звикнути до господаря не встигають і буває кусають.

— А сім'я ваша підтримує захоплення?

— Так, ми всі разом працюємо: доглядаємо бджіл та обробляємо город. Я прихильник органічного землеробства, рік тому заснував у Малині клуб органічного землеробства. Замість хімії ми використовуємо природні засоби: витяжки, грибки, мікроорганізми. Зараз у клубі вже 70 членів.

— Віталію Івановичу, а як обрати хороший мед?

— Інколи відрізнити хороший мед від підробки дуже важко. Добре, коли купуєте в перевіреного пасічника. Орієнтуйтеся на запах — він має бути яскраво вираженим, без штучних ноток. Поліський мед вважається цінним. У нас немає чистого меду — скажімо, повністю соняшникового чи гречаного. Чим більше в меду різнограв'я, тим він корисніший. Мед — продукт, який повністю засвоюється організмом. Тому з'ївши, скажімо, сир з медом, ви отримуєте більше кальцію, а випивши трав'яний чай з ложкою меду, підсилите лікувальний ефект напою.

Оксана ГОРДІН.

«Буде своя залізниця»

Переглядаючи старі підшивки «Паперовика», звернула увагу на замітку в номері за 4 серпня 1960 року. Стаття в тему (чи то пак «в яблучко») — «Буде своя залізниця»

— адже буквально кілька днів тому ми відзначили День залізничника. Тож, гадаю, вам, як і мені, буде цікаво дізнатися про те, за яких обставин з'явилася залізнична гілка до паперової фабрики.

...У 60-ті підприємство переживало масштабну реконструкцію — тоді, як і тепер, керівництво фабрики прагнуло випускати папір високої якості та невеликої собівартості.

Для цього живили різноманітних заходів: модернізували виробництво, перевели котельню на рідке паливо, підвели лінію електропередач тощо.

Причина, з якої розпочалося будівництво залізниці, проста: «Згідно з технічним проектом розширення реконструкції паперової фабрики в 1961 році

передбачається будівництво залізниці Пинязевичі — фабрика — протяжністю до 6 км. Таким чином, наше підприємство буде безпосередньо зв'язане з усіма залізничними вузлами і промисловими підприємствами, з яких для нас відвантажуватиметься сировина і яким направляється готова продукція.

На території фабрики залізничні колії підводилимуться до складів. Тут будуть завантажуватися вагони.

Коли буде побудована залізниця, на фабриці різко зменшаться витрати на перевезення вантажів», — йшлося у статті.

Якщо вірити автору П. Маркову, розпочати будівництво мали наступного, 1961 року. Але в іншому документі — «Переліку заходів для виконання плану з виробництва, зростання продуктивності праці і зниження собівартості продукції на 1962 рік» — дати інші: почати будівництво залізничної лінії на фабрику плану-

вали 1962 року і закінчити у 1963 році.

Проте і ці терміни врешті-решт було змінено — будівництво розпочалося 1964 року, а остаточно залізниця була здана в експлуатацію у 1967 році.

Відтоді минуло 44 роки. І вже, напевно, не злічити, скільки вантажів було перевезено за цей час. Як і колись, нині залізничні перевезення на великій відстані набагато дешевші, ніж автомобільне сполучення. Тож залізничні валки з малинської паперової щодня вирушають до найвіддаленіших куточків СНД, аби вчасно доставити нашу продукцію споживачам.

Вікторія ЛІСОВА.

Будьмо знайомі!

Валентин Тищенко (на знімку) — новий співробітник відділу інформаційних технологій та зв'язку. хлопець закінчив Національний авіаційний університет за спеціальністю «захист інформації у комп'ютерних системах та мережах». Говорить, що фах такий обідомо — адже комп'ютерники на ринку праці нині затребувані.

В обов'язки інженера-програміста (саме таку посаду обіймає Валентин) входить обслуговування програми «ІТ-підприємство» та поштового сервера, а також задоволення запитів користувачів.

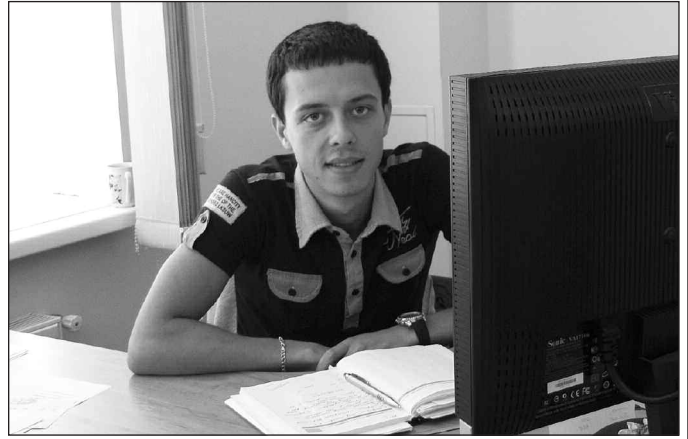
— Аби ваші листи не потрапляли до теки «Небажана пошта», — нагадує він, — не забувайте вказувати його тему.

Валентин проводить своє дозвілля активно, надає перевагу рухливим видам спорту, як-от волейбол та теніс. Навіть в обідню перерву його часто можна зустріти з ракеткою в руках.

Та найбільше захоплення юнака — фотографія. Починалося це хобі зі зйомок на мобільний телефон, а тепер Валентин має професійного фотоапарата — «дзеркалку» та кілька об'єктивів до нього. З одного боку, хобі не з дешевих,

з іншого — непогана можливість заробити. Найкраще, на думку хлопця, йому вдається портретна зйомка. А виправити незначні вади світліни або досягти потрібних ефектів завжди можна за допомогою комп'ютерних графічних редакторів, адже з комп'ютером Валентин давно вже на «ти».

Напевно, саме тому він швидко влився до дружнього колективу ВІТІЗ. Тож з гарним почином!

Слово «амброзія» в перекладі з грецької означає безсмертя. Давні греки вважали її їжею олімпійських богів, що дарує вічне життя й нев'янучу молодість. А ще з амброзії, за давньогрецькою міфологією, готували молодильну мазь, якою Зевс змащував своє волосся.

Тепер назву «амброзія» часто замінюють евфемізмом «пилкок диявола». Та й не дивно: особливо шанувати цю рослину немає за що. Вона висушує ґрунти, витісняє з природних ареалів інші рослини, через гіркий смак амброзії не їсть худоба. Однак найбільших клопотів ця «дияволиця» завдає людям, схильним до алергії. Саме в цю пору — з другої половини серпня і аж до кінця жовтня — амброзія цвіте.

Її пилкок спричинює сильні алергічні реакції, так званій амброзійній полінозу. Серед симптомів цього захворювання — підвищення температури, слезотеча, кон'юнктивіт, погіршення зору і навіть набряк легенів. В астматиків у цей період загострюються напади бронхіальної астми, — говорить лікар-терапевт здоров'я Олена Омельчук.

Ефективних ліків від амброзійного полінозу поки що не існує, а з роками ця хвороба може набрати форм астми. Єдиний вихід — триматися подалі від амброзії полинолістої, поки вона квітує. Потрібно відмовитися від прогулянок за містом, по можливості не

Амброзія. Алергія. Астма

виходити з дому в спеку та у вітряну погоду. Найкращий союзник людей, що страждають від агресивної рослини — похмура безвітряна дощова погода: тоді концентрація пилку в повітрі мізерна. Аби пилкок не потрапляв у приміщення, варто натягнути на вікна марлеві сітки, постійно їх змочувати та міняти кілька разів на день. На вулиці слід користуватися сонцезахисними окулярами. При поверненні додому рекомендується прийняти душ, промити ніс та очі.

Якщо життя стало геть нестерпним, єдиний вихід — поїхати кудись на час її цвітіння.

— Аби бути певними, що алергія у вас саме на пилкок амброзії, — радить лікар, — дочекайтеся листопада і про-

консультуйтеся у лікаря-алерголога в Житомирському обласному медичному консультативно-діагностичному центрі, що на вулиці Пушкінській, 1. У той час вже не квітуть рослини-алергени, тому проби мають бути достовірними.

Тішить, що Житомирщина, з-поміж інших українських областей, як, наприклад Дніпропетровська, Черкаська, Запорізька тощо, поки що не лідер за масштабами поширення амброзії та амброзійного полінозу. Проте, якщо не знищувати амброзію, вона завойовуватиме нові й нові площі. Вчені-ботаніки дослідили, що одна добре розвинута рослина здатна дати до 100 тисяч зернят. Насіння може зберігатися 10—15 (інколи навіть 50) років і зберігати добру схожість увесь цей час. Аби повністю знищити амброзію, її треба виривати з коренем ще до цвітіння і спалювати.

Придивіться, чи немає цієї агресивної рослини обабіч вашого обійстя — знищивши її, ви напевно зробите добру справу. І ні в якому разі не лишайте амброзію біля хати — можете сплатити чималий штраф за поширення карантинних організмів.

На знімку: амброзія полиноліста напередодні цвітіння.

Оксана ГОРДІН.

«ПАПЕРОВИК» — газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН». Засновник і видавець — ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».

Свідоцтво про реєстрацію серії ЖТ №94/471ПР від 17.02.2011. Адреса видавця та редакції: 11602, м. Малин, вул. Приходька, 66. Телефони: 6-72-53, 6-72-69, 6-72-22. E-mail: info.wmpm@wicor.com Газету набрано і зверстано у редакційному комп'ютерному центрі. Надруковано в Малинській районній друкарні, м. Малин, вул. Кримського, 7. Виходить не рідше одного разу на місяць. Розповсюджується безкоштовно. Наклад 2000 екземплярів.

Редактор ГОРДІН О. І.

Матеріали, надруковані в газеті «ПАПЕРОВИК», є власністю видавця і не можуть бути відтворені в будь-якій формі без його письмового дозволу.

Відповідальність за достовірність публікацій несуть автори. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилення на газету — обов'язкове.

© «ПАПЕРОВИК».